

Tämän päivälehdessä täytyy tulla välikappaleeksi, jolla päästään kosketuksiin työläisten mitä laajimpien joukkojen kanssa ja mobilisoidaan ne taisteluhenkiseen toimintaan oikeuksiensa puolustamiseksi ja lopullisen vallan kontrollin saavuttamiseksi. Yhdysvaltain taistelut ovat maailman verisimmät. Kapitalistisen sanomalehdistön voima on suunnaton. Työläisillä ei ole todellista ilmaisuvälikappaletta koko maassa ja siksi ovat he alttiit tosiasioiden väärintulkinnolle ja väärennyksille, tämän ollessa yhtenä keinona, jota Amerikan kapitalistiluokka käyttää työväenliikkeen murskaamisessa. Kommunistisen päivälehdessä täytyy tulla ei yksistään vallankumouksellisten, vaan koko työväenluokan äänenkannattajaksi. Tämän takia on koko puolueen voima mobilisoitava päivälehdessä perustamiseksi, tämän päivälehdessä ollessa tienraivaajana toisille vallankumouksellisille päivälehdille maan muissa osissa."

Edelleen, todistaako se kommunistisen liikkeen voimakkuutta, kun se on useissa maissa antautunut porvarillisten reformistipuolueiden asianajajaksi?

Todistaako se kommunistisen liikkeen voimistumista, kun sillä nimellä kulkeneet puolueet useissa maissa, kuten esimerkiksi Amerikassa, ovat hävinneet olemattomiin? Sellaisten liikkeiden, jotka eivät vielä tunne edes luokkaraajoja, ei kannata puhua vallankumouksesta. Työväenliikkeen ensimmäisenä ehtona on luokkataistelun tunnustaminen, joka tapahtuu vain siten, että lausutaan empimättä luokkarajat selväksi.

Oikeassa olot Sinovjev. Toisen vallankumouksen aalto on alkanut vyörymään. Italian se on jo laassut eli peittänyt allensa. Parhaillaan se kuohuu Saksassa ja monissa muissa Euroopassa, yksinpä Amerikassakin. Tällä tarkoitamme fascistista liikehtimistä. Se kulkee eteenpäin, hävittää ja murhaa, esiintyy raakana ja samalla mairittelevana, raatelee työläisiä ja samalla ajalla kuhertelee Sinovjevin ja muitten politikoitsijain kanssa. Jokainen, ken näkee ja väittää Europan työläisten olevan valtaan nousemassa tällä kertaa, pitää muita ihmisiä narreina tahi on itse sellainen.

LAINLAADINNALLISET LAITOKSET JA TYÖLÄISTEN ELÄMÄNTASO

OS tämän maan kongressin ja muiden nimellisesti lainlaadinnallisia tarkoituksia varten olevien laitosten esityksillä ja päätöksillä olisi jotain käytännöllistä merkitystä taloudellisessa elämässä tapahtuviin ja ilmeneviin asioihin, niin eipä suinkaan suurten työläisjoukkojen tarvitseisi moneen kertaan laskea, mitä kullakin nikkellillään ostaisi. Samoin jos teollisuuselämä olisi niin hyvässä asemassa, kansan hyvinvointi niin korkealla, kuin lainlaadinnallisten laitosten palveluksessa olevain ja porvariston sanomiston lausunnoissa vakuutetaan, niin työttömyyttä ja kurjuutta, puutetta ja nälkää, ei löytyisi koko maasta, vaikka kuinka suurella huolella haettaisiin.

Tämän maan kongressissa, tavallisesti, noin pari kertaa jokainen vuosi keskustellaan, joskus nähtävästi väitelläänkin, siitä, kuinka suuret täytyisi kaikkien kansalaisten, työtätekevän ihmisten, vuotuiset sisääntulot olla, jotta niillä voisi hankkia amerikalaisista elämäntasoa vastaavan toimeentulon. Joku aika taaksepäin, kai se oli kongressin viimeisellä istuntokaudella, taasen entiseen, totuttuun, tapan keskusteltiin kyseessä olevasta asiasta ja tultiin siihen kauniilta kuulostavaan johtopäätökseen, että jokaisen nelihenkisen perheen vuotuiset sisääntulot täytyy olla vähintään \$2,450 dollaria, jos tällaiset perheet mielivät elää

kunnollisesti, eli amerikalaisista elämäntasoa vastaavalla tavalla. Näin jutellaan kongressissa, mutta toisin on asiat todellisuudessa.

Amerikan Yhdysvaltain työläisistä suuri enemmistö joutuu elämään vuoden toisensa jälkeen sisääntuloilla, jotka ovat noin puolta pienemmät, kuin kongressin antaman lausunnon mukaan olisi välttämätöntä, jotta ihmiset voisivat elää amerikalaisista elämäntasoa vastaavalla tavalla. Mainitkaamme vain joitakin esimerkkejä eli tilastoja. Tietääksemme työläisten palkat nykyään ovat joksikin samalla tasolla, kuin vuonna 1921, joten mainitulta vuodelta annetut tilastot pitävät riittävän lähelle paikkansa ja niin ollen niitä voimme vielä käyttää. Kansallisen teollisuusneuvoston toimesta kerätyissä tilastoissa, koskien tehdasteollisuustyöläisten palkkoja noin kahdessakymmenessä kuudessa johtavassa teollisuudessa, kerrotaan seuraavasti:

Ammattitaitoiset teollisuustyöläiset heinäkuun 1914 saivat palkkaa keskimäärin \$14.19 viikolta. Joulukuun 1921 mennessä elinkustannukset (Yhdysvaltain työtoimiston mukaan) kohosivat 72 prosenttia. Joulukuun 1921 ammattitaitoinen mies sai palkkaa \$25.56, joka elinkustannuksiin verraten on ainoastaan neljä ja puoli prosenttia korkeampi palkka kuin 1914. Hänen ostokykynsä siis seitsemän ja puolen vuoden kuluttua oli parantunut 63 sentillä viikkoa kohden.

MARKOISTA RIKAS SAKSAN KANSA

Ammattitadottoman teollisuustyöläisen keskinkertainen palkka 1914 oli \$10.69 viikolta. Joulukuussa 1921 hän sai \$18.95, joka kuitenkin, elinkustannuksiin verrattuna, ei ollut muuta kuin yhden prosentin parempi palkka kuin 1914. Ammattitadottomien työläisten ostokyky todellisuudessa oli ylentynyt vain 12 senttiä viikkoa kohden tämän seitsemän ja puolen vuoden ajalla.

Naisten asema on parantunut vähän huomattavammin. 1914 naisten keskinkertainen palkka oli \$7.82 viikolta. Seitsemän ja puoli vuotta jälkeinpäin he saivat \$15.76 eli lähes 15 prosenttia enempi, elinkustannukset huomioon otettuina. Heidän palkkansa todellisuudessa oli ylentynyt \$1.15 viikkoa kohden.

Edellä oleviin tilastoihin ei sisälly rautatietyöläiset, kaivostyöläiset, puutavarateollisuustyöläiset ja maanviljelystyöläiset. Kaikkien näiden viimeksi mainittujen teollisuusalojen, niiden lisäksi vielä monien muiden, työläisten palkat eivät suinkaan ole paremmat kuin tehdasteollisuustyöläisten. Vaan päinvastoin huonommat. Kaivostyöläisten palkat nimellisesti voivat, joissakin tapauksissa, olla suuremmat, kuin keskiarvoisesti tehdasteollisuustyöläisten. Mutta kaivostyöläiset, kuten esimerkiksi hiilikäivoksissä, saavat tehdä työtä vain epämääräisesti, joten heidän vuosiansionsa supistuu hyvin pieneen.

Tosiasiallisesti kongressin lausunnoilla ei

ole minkäänlaista yhteyttä työläisten palkkain ja elämäntason kanssa. Kongressissa voidaan puhua, mitä sattuu, mutta todellisuus osoittaa toisin. Samat henkilöt, jotka kongressissa ja muissa lainlaadinnallisissa laitoksissa puhuvat ja selittävät, että jokaisen nelihenkinen perheen isän täytyy voida ansaita jokainen vuosi 2,450 dollaria ennenkuin hän ja hänen perheensä voivat elää kunnollisella tavalla, ovat valmiita hyökkäämään työläisiä vastaan, jos nämä lakkotaisteluiden tai muiden keinojen avulla yrittävät nostaa elämäntasoaan. Jos rautatietyöläiset eli kaivostyöläiset lakkoutuvat ja vaativat vähäistä lisäystä palkkoihinsa, jotka eivät vuodessa nouse edes tuhanteen dollariin, niin kongressin jäsenet, kuten muutkin työnantajain juoksupojat, ovat ensimmäisiä huutamassa, että "kansan elämää ja hyvinvointia uhataan."

Työläisten palkkoja, joista heidän elämäntasonsa riippuu, ei määritellä lainlaadinnallisilla mittauksilla, vaan senmukaisesti, kuinka taloudellisessa elämässä ilmenevät pakkolait vaativat. Kongressin jäsenet voivat turvallisesti puhua amerikalaiselle elämälle välttämättömistä sisääntuloista, määritellä ne sen tai tämän suuruisiksi, vaan käytännöllisesti he eivät voi määritellä yhdenkään teollisuuden palkkatasoa. Työnantajat maksavat vain niin suuria palkkoja kuin heidän täytyy, saadaksensa ylläarvon riistämiseksi välttämättömän työvoiman. Tavallisesti, kun työvoimaa on paljon tarjolla, niin palkat laskevat, ollenkaan välittämättä työläisten jokapäiväiselle elämälle ja hyvinvoinnille välttämättömän tavaroitten hinnoista. Ja taasen, kun työvoimalla on suuri kysyntä, niin palkat nousevat.

Työläisten elämäntasoa ei voida parantaa kauniita lauseita ja tyhjää ilmaa sisältävillä lainlaatiakuntain lausunnoilla ja väitöksillä, vaan taloudellisella voimalla. Amerikan Yhdysvaltain kongressin jäsenet voivat vaikka jokainen kuukausi selittää, että näin suuret täytyy kaikkien ihmisten vuotuiset sisääntulot olla, jotta he voisivat elää amerikalaisista elämäntasoa vastaavalla tavalla. Mutta sillä ei ole mitään käytännöllistä merkitystä. Palkat eivät nouse, eivätkä laske kongressin jäsenten lausuntojen mukaisesti. Jos työläiset mielivät parantaa elämäntasoaan, saada sen edes sellaiseksi kuin kongressin jäsenet selittävät, niin heidän täytyy kyetä käyttämään omaa voimaansa siinä määrin, että työnantajain on sitä toteltava. Siinä on heidän elämäntasonsa korottamiselle ensimmäinen ja kiertämätön ehto.